

EMBARGO, julkaisuvapaa 20.12.2019 klo 14.30

Kaakkois-Suomen ammattikorkeakoulun valmistumisjuhla 20.12.2019
20.12.2019 klo 13 Mikkeli, Saimaa Stadiumi

Valmistuvan opiskelijan puheenvuoro, sairaanhoitaja ja terveydenhoitaja (AMK) Riikka Peni

Arvoisat juhlavieraat, opettajat, muu henkilökunta sekä erityisesti te vasta valmistuvat opiskelijat

Dear guests, teachers, staff and fellow graduating students

Mahtava päästä vihdoin itse tänne lavalle pitämään valmistuvan opiskelijan puhetta, tämän kuuden ja puolen vuoden opintotaipaleen jälkeen. Tässä on muutamat (kahdeksat) valmistujaisjuhlat tullut käytyä katto-massa ja viimein oma vuoro päästä lavalle hakemaan se oma todistus. Nyt käy siis toteen se mantra mitä opintojen ajan toistanut, välillä vähän epäröidenkin - kyllä miä vielä valmistun.

2013 kesällä pääsykokeissa jäin toiselle varasijalle terveydenhoitajakoulutukseen Kouvolaan, josta olen ko-toisin. En kuitenkaan jäänyt odottamaan paikkaa varasijalta, sillä pääsin Mikkeliin opiskelemaan tuolloin ym-päristöteknologiaa, josta kuitenkin myöhemmin vaihdoin sitten terveydenhoitajan koulutukseen. Ei siis ollut kaukana, että matka valmistumiseen olisi varmasti ollut hyvinkin erilainen. Vaikka valmistuisin silti samasta oppilaitoksesta ja samasta koulutuksesta olen iloinen, että uskalsin tehdä silloin päätöksen, joka tuntui silloin hullultakin.

Tällöin paljon oli kiinni nimenomaan uskaltamisesta. Piti uskaltaa jättää kaikki tuttu ja turvallinen ja lähteä opiskelemaan uudelle paikkakunnalle. Mikkeli oli minulle ensin vieras ja vain se opiskelukaupunki, ja matkus-tin melkein joka viikonlopuksi "kotiin". Pikkuhiljaa Mikkelistä alkoi löytyä enemmän kavereita ja tekemistä. Ja aluksi vieraasta opiskelukaupungista on vuosien mittaan tullut enemmänkin kotikaupunki ja koti. Moni saat-taa opiskelujen päättyessä muuttaa kuitenkin toiselle paikkakunnalle tai jopa eri maahan, mutta uskon, että Mikkelissä koettu opiskeluaika on sellaista, joka on jäänyt jokaisen mieleen ja Mikkelillä on aina erityinen paikka sydämessä.

Monesti kysytään mitä opiskelusta on jäänyt päällimmäisenä mieleen, kuten voitte Länsi-Savoia lukiessa tä-nään todeta. Mutta tähän en osaisi vastata vain yhtä asiaa, sillä tästä ajasta ja koulusta on jäänyt mieleen niin paljon uskomattomia tilanteita ja kokemuksia. Kuten benji- hyppy Kirkkopuistossa koulun edustajana, kaikki lukuisat opiskelijatapahtumat, joita päässyt myös järjestämään sekä bussissa vietetyt maakuntamat-kat, unohtamatta Labraa ja Puskaa (opiskelijat te kyllä tiedätte mistä puhun). Kuin osaamista kymmenestä eri harjoittelupaikasta 80 opintopisteen edestä. Päässyt toteuttamaan unelmiani, kuten asumaan puoli vuotta ulkomailla, ollessani vaihdossa Thaimaassa sekä Saksassa. Erityisesti kuitenkin ihmiset. Olen päässyt tutustu-maan satoihin uusiin ihmisiin, löytänyt parhaat ystäväni. Mutta tärkeintä on ollut se arki, nähdä tutut ryhmä-läiset ja kaverit päivittäin, se vertaistuki ja yhteisöllisyys, jonka täällä kampuksella olen saanut kokea niin opiskelijoiden kuin opettajien ja henkilökunnankin puolesta. Sitä tulee kyllä ikävä.

Tässä kohtaa on pakko mainita opiskelija-aktiivitoiminta, sillä ilman sitä ei opintoni tietysti olisi kestäneet näin kauan, mutta ennen kaikkea ilman niitä kokemuksia, mahdollisuuksia kehittyä, oppia uutta ja haastaa osaamistani en myöskään olisi tässä samana ihmisenä. Ehdin opintojen aikana, sekä välissä toimimaan niin opiskelijayhdistys Mistelissä ja Sokassa, opiskelijakunta MAMOKissa kaksi vuotta hallituksen puheenjohta-jana sekä pääsin rakentamaan opiskelijakunta Kaakkoa, jonka edustajistossa olen sen jälkeen toiminut vielä kolme vuotta. Opiskelijakuntatoiminnan takia opintojen viivästyminen on varmasti nostanut erityisesti äitini

verenpainetta, mutta taipaleeni tässä koulussa ei olisi ollut sama ennen kaikkea ilman niitä kaikkia ihmisiä, joihin tuon toiminnan kautta pääsin tutustumaan ja säilyneet elämässä sen jälkeenkin.

Sanotaan, että opiskelijaelämä on ihmisen parasta aikaa ja tähän voin itse täysin yhtyä, mutta lisäämällä siihen perään, että se voi olla myös elämän rankinta aikaa. Varsinkin nykypäivänä opiskelijan paineet ja tavoitteet on nostettu huippuunsa niin itsensä, koulun kuin valtionkin puolesta. Pitää opiskella tehokkaasti, määrätietoisesti, hyvin arvosanoihin, käydä töissä samalla ja valmistua ajallaan, jossain välissä tietysti syödä säännöllisesti, nukkua riittävästi ja hoitaa muu sosiaalinen elämä ja mahdollinen perhe. Minä en siinä muuten tavoiteajassa valmistumisessa onnistunut, mutta täällä silti ollaan. Voin kuitenkin allekirjoittaa kaikki samat odotukset ja vaatimukset, jotka opiskelijoiden päälle kaadetaan ja niistä kärsitään. En silti vaihtaisi päivääkään, tai ehkä muutaman, jos totta puhutaan, mutta kantapäähän kautta voi onneksi myös oppia.

Student life have been best time of my life! And I'm sure that many of you can say the same thing. We have got so many new experiences and meet so many new people, even find some of our best friends on this time. We have made some relationships that will stay rest of our lives. We made our dreams come true! I also believe that Mikkeli as a place of our studies will stay in our hearts even if we wouldn't stay here.

But student life is not always so easy. It's the time when we might need to move to different city or country. Independence can become tricky and we might feel somehow lost. Still I believe these studies have gave us all so much and we would not be the same persons as we are now without this time.

Even I think I'm still as lost or even more when I started these studies. But for sure I have enjoyed this journey! And I hope all of you graduating students can say the same!

Now we have finally got what we here came for, the graduation. And we all can be so proud ourselves to do that!

Viimein ollaan täällä ja voidaan sanoa, että teimme sen, valmistuimme. Ja saamme olla siitä, anteeksi kirošana, helvetin ylpeitä.

Haluan kuitenkin muistuttaa erityisesti teitä tulevat terveysalan ammattilaiset, kollegat. Meidän alalla ihmisillä on suuri halu tehdä työtä hyvin ja huolella, mutta se voi kääntyä myös itseään vastaan ja uuvuttaa, pitääkää siis ensisijaisesti huolta itsestänne, mutta myös työkavereista!

Lopuksi haluan kiittää meidän opettajia ja opiskelijavastaavaa, kiitos Elina! Te olette jaksaneet kannustaa ja uskoa sen, että kyllä myö vielä valmistutaan. Ja pahoittelut niistä viime tipassa, ja joskus myöhässäkin palauteista tehtävistä ja raporteista. Kiitos myös ystävät ja perhe, teidän tuki on ollut korvaamaton ja auttanut jaksamaan, ei niin hyvinäkin aikoina! Unohtamatta omaa ryhmää, jotka muistutellut deadlineista ja laittanu kuvia monisteista, jotka jo hukkunut, kiitos vertaistuesta! Ja viimeisenä kiitos Annille, en olisi parempaa oppariaria voinu edes toivoa, et oo täällä tänään, mutta tiedän, että saat nää kiitokset kuitenkin eli suuri kiitos sulle meidän vuoden mittaisesta yhteisestä urakasta tarkastella opiskelija-aktiivien henkistä jaksamista ja uupumus-riskiä koko suomen tasolla!

So, finally, if I would have a glass I would say "let's raise our glasses for a toast for us, for the good memories and for the future."

Nyt juhlitaan ja nostetaan tänään malja meille, hyvälle muistoille ja tulevaisuudelle. Olemme ansainneet tämän ja Juha Tapion sanoin, nyt on Sun aikasi loistaa.